

Forfatter: Magnússon, Arní

Titel: BREV TIL: Hansdatter, Anna FRA: Magnússon, Arní (1713-10-10)

Citation: Magnússon, Arní : "BREV TIL: Hansdatter, Anna FRA: Magnússon, Arní (1713-10-10)", i *Arne Magnussen - Brevveksling med Torfæus (Þormóður Torfason)*, Nordisk Forlag, s. 409. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991698-000-shoot-L0019916980000161.pdf> (tilgået 17. maj 2024)

Anvendt udgave: Arne Magnussen - Brevveksling med Torfæus (Þormóður Torfason)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

ARNE MAGNUSSON TIL ANNA HANSDATTER (Torfæi 2. hustru). København 10. oktober 1713. AM. 454, fol. Kopi med skriverhånd.

Madame!

Jeg ønsker af hiertet, at denne min skrivelse maa finde hende udi god velstand, tackende tjenstligst for ald den ære og godhed, som jeg forleden aar ved disse tider nød der hos dennem. Min flid skal altid vere at forfremme deres gaun og fornøielse, hvor jeg kand. At jeg saa længe er udebleven med min skrivelse, er icke skeed af nogen nacklæssighed, men aarsagen er, at jeg (som Madame kand erindre sig om) lovede at sende hende hendes gode kieristes lifshistorie. Den haver jeg icke før end nu kundet bragt til veie, efterdi at den største deel, som jeg dertil skulde bruge, laae her og hidset indpacket ibland mit tøj, som jeg lod tilbage her i Kiøbenhavn 1709, da jeg reiste ad Island, hvilket tøj jeg icke haver faaed leilighed til at packe ud, førend for kort tid siden; saa var og noget fornøden til denne lifshistorie, som jeg maatte hendte hos andre, og gaar det langsom til. For det andet vilde jeg faa opspurdt den Kaas, som er dennem de penge skyldig, førend jeg skref. Men det er gaaet langsom til, thi i førstningen kiendte ingen hannem. Dette er nu aarsagen, hvorføre jeg saa længe haver biet med at skrive; haaber, at Madame det icke ilde optager. Nu hvad sig belanger den udlovede lifshistorie, da følger den hermed, saa accurat som jeg den haver kundet bringe til veie, og forsickrer jeg mig self om, at den i alle maader er rigtig og sandfærdig. Alleeniste er glemt Madames faders naun, hvilket jeg icke viste, og faar det at settes til. Beder hun vil saa tage til tacke hermed ¹. Belangende Ventzel Rothkerk Kaas, som er dennem skyldig de 40 rdr., da haver jeg (som sagt er) i førstningen aldeles icke kundet faaet hãm opspurt. Somme sagdes. 410hand var reist ad Muscovien, andre, at hand var død. Men nu for nogen tid siden haver jeg fornummet, at hand lever og er endnu i vores konges tjeniste, og er nu ved armeen i Holsteen; haver jeg saa endnu ingen ting videre kundet gjort herved. Det første jeg dertil seer nogen leilighed, da skal jeg den icke forsømme. Folk beskriver mig ellers denne mand saaledes, at der vel icke skulde vere at vente meget ¹. Det giver sig siden, hvad derom er, og lader jeg da Madame det vide ved en skrivelse, enten det nu bliver saa eller saa. Vi talte (da jeg hafde den ære at vere hos dennem) om, at hendes kieriste meentes at have nedsat nogen af hans trøckte bøger her i byen. Derom haver jeg mig efter haanden informeret, og befindes det at vere saaledes. De ligge hos biskopen her i byen, men som hand haver i sommer været paa visitatz og derforuden hær meget at bestille, saa haver jeg icke kundet bragt det i nogen rigtighed ². I vinter skal jeg tage alle disse bøger til mig og selge saadan som jeg kand og derudi altingest forrette til deres tjeniste, sligt som jeg formaar. Angaaende at hendes kieriste kunde nyde nogen løn eller penge af kongen i disse tider, da haver jeg derom informeret mig discoursviis hos en eller anden, og er der icke paa at tænke i disse vanskelige tider; de største ministere maa lade bie med deres løn, hvad have vi andre da at vente? Naar fred bliver (som Gud give snart maatte skee), da kunde der vere nogen forhaabning om, og skal jeg da icke glemme det, som derudi kunde vere giørligt. Nu som staar, er pengetiden paa det sletteste, hvilket hun og self kand slutte. Madame erindrer sig vel, at jeg deroppe hos dennem bandt tiisammens i et knippe nogle pergaments bøger, som tilhøre universitetet her i Kiøbenhavn og deres gode kieriste haver laant af vores bibliothek. Jeg beder gjerne paa bemte. universitets vegne, at hun vilde have den godhed at lade samme tiisammens bundne bøger blive vel forvaret, indtil Gud engang giver os en ønskelig fred; skal jeg da videre skrive hende til, om jeg den tid oplever, hvorledes med samme bøger kunde handles, at de kundes. 411komme til biblioteket igien og assessor Thormod Toruesens derpaa udgifne reuers imod bøgernes indlevering extraderes ¹. For det øfrige begierer jeg gjerne, at Madame ved en liden skrivelse vilde lade mig ved forefaldende leilighed vide, naar hun annammer dette mit bref og medfølgende lifshistorie. Jeg hær og i sinde at sende hende endnu et exemplar her af, om jeg faar leilighed dertil ved mellemreisende, og det for den aarsages skyld, at mellemfarten er nu saa usicker, at dette kunde snart blive borte, som jeg dog vil ønske og formode, at icke skal skee. Til beslutning forønsker jeg Madame ald selfbegierlig timelig og evig løcke og velgaaende, forsickrende hende om, at jeg af et oprigtig hierte er og altid skal vere Madame hendes tjenstvilligste tiener

Arnas Magnussen.

Kiøbenhavn den 10. octobris 1713.